

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 27 листопада 2007 року № 48 (212)

ПАМ'ЯТАЙ

Промова Президента України Віктора Ющенка на Михайлівській площі

Вони вже тут.
Вони довго йшли.
Мільйони. Мільйони наших дідів, батьків, братів і сестер.

Рушили з неба їхні вози. Певно, хвилюються мами, щоб не забути ані найменшого – того рідного, найдорожчого, який знайшов свій спокій і тихо заснув на руках у Господа.

75 років іде за цим небом їхній Чумацький шлях – три, п'ять, сім, вісім чи то десять мільйонів невинних людей, сотні тисяч родів, вимерлих сіл, невідспіваних душ, закатованих, замордованих, непохованих доль.

Вони хочуть додому. Вони бачать ці вогники.

Вони вірять нам.

Бо ми – це їхнє непрожите життя.

Дорогий Український народе!

Браття і сестри!

Ми – разом. Сьогодні Україна і світове українство розпочинають вшанування 75-х роковин найстрашнішої катастрофи – Голодомору 1932–1933 років.

Поминаємо кожну душу, кожну жертву, кожного мученика.

Досі не знаємо всього масштабу цієї трагедії.

Поволі – з пам'яті людей, з тих таємних архівів, з тих диявольських "окремих папок" – з'являється її смертельний лик.

"Я це все пам'ятаю... Я опухла від голоду, братик ще більше... Він вмирав, з його опухлого тіла точилася рідина. Я сиділа поруч, він скрипів зубами і просив огірочок... Він помер. Його загорнули в ковдру, колір цієї ковдри досі у моїй пам'яті". Це – спогад Ганни Неласої, народженої в Луганській області. Ця жінка переборола страх і залишила своє свідчення.

"Конфіскаторів ніщо не зупинило – ні біль дітей, ні їхня кількість... Приходили ще і ще, все забирали. Гірше фашистів". Це – Нонна Червева з Горлівки.

З листа Реви Миколи Антоновича з Хилівки Полтавської області до Йосифа Сталіна – "сотни тысяч людей умерло из голода и все на глазах коммунистов, которые ездили через наши труппы и нагло хвалили жизнь". Миколу Реву засудили до 6 років ув'язнення за цей лист. З листа Кагановича до Сталіна: "Я целиком и полностью согласен с вашей оценкой положения дел на Украине... Теория, что мы, украинцы, невинно пострадавшие, создает солидарность и гнилую круговую поруку... Я считаю, что... наступил момент... призвать организацию к решительному перелому..."

Переламати хотіли всіх.

Проти нас ішло зло. Його ймення – геноцид. Свідома, спланована і втілена спроба упокорення нації.

Його організатор і виконавець – тоталітарний комуністичний режим. Це – головний убивця. Звиродніла зграя не мала жалю до жодного народу, кожну поневолену націю залили криваві ріки.

На нашій землі Сталін – за добре продуманим планом – обрав жертвою українське селянство як ядро, як основу, як опору народу.

"Без крестьянской армии не бывает и не может быть мощного национального движения. Национальный вопрос есть по сути дела вопрос крестьянский". У цій фразі Сталіна – відповідь на те, чому померли мільйони українців.

Закінчення на 3-й стор.

ОФІЦІЙНО

УКАЗ

ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ № 1144/2007

Про оголошення в Україні 2008 року Роком пам'яті жертв Голодомору

Ушановуючи пам'ять мільйонів громадян, які стали жертвами Голодомору 1932–1933 років, з метою донесення правди про геноцид Українського народу до української громадськості і міжнародної спільноти та у зв'язку з 75-ми роковинами цієї трагедії постановляю:

1. Оголосити 2008 рік в Україні Роком пам'яті жертв Голодомору.

2. Координаційній раді з підготовки заходів у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років в Україні спільно з Організаційним комітетом з підготовки та проведення заходів у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору в Україні забезпечити організацію та координацію заходів з проведення Року пам'яті жертв Голодомору.

3. Кабінету Міністрів України:

проаналізувати стан виконання Закону України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні", нормативно-правових актів щодо підготовки заходів у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років в Україні та вжити необхідних заходів щодо забезпечення їх реалізації;

вирішити в установленому порядку питання щодо фінансування видатків, пов'язаних із підготовкою та проведенням Року пам'яті жертв Голодомору.

4. Міністерству закордонних справ України за участю Міжнародного координаційного комітету Світового конгресу українців для планування відзначення 75-х роковин Голодомору в Україні розробити у місячний строк план тематичних заходів у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років, забезпечити його реалізацію закордонними дипломатичними установами України із залученням української громадськості за кордоном.

Президент України
Віктор ЮЩЕНКО

24 листопада 2007 року

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

УВІЙШЛИ У БЕЗСМЕРТЯ

Світлій пам'яті героїв Листопадового зриву 1921 року

Листопадовий рейд – остання спроба інтернованих вояків-українців позбутися ворожої окупації в Україні. Чотирирічна радянська влада показала, що українці з імперського ярма потрапили у набагато страшніше – комуністичне. Чотири роки в Україні не стихали селянські повстання, які жорстоко придушувалися Червоною Армією.

У лютому 1921 року в Києві був створений Всеукраїнський Центральний Повстанський Комітет, метою якого було скоординувати всі повстанські загони, щоб вони діяли за певним планом, а не хаотично. Одночасно за кордон був відряджений зв'язківець для встановлення контакту з урядом УНР і, перш за все, з Головним Отаманом Симоном Петлюрою, що перебував у Польщі.

"Армія вторгнення визвольного походу", яку очолював Юрко Тютюнник, складалася з невеличкої кількості вояків. Вона налічувала три бойові групи, які почали наступ на територію радянської України з Румунії та Польщі. З Румунії наступало 300 вояків на Тирасполь, ними командував отаман Гулий-Гуленко. З Польщі близько 530 чоловік під орудою отамана Палія-Сидорянського вирушали на Поділля. Ще 800, якими власне і керував Тютюнник, 4 листопада вирушили на Київ через Волинь.

Бойове з'єднання Тютюнника дісталося до Коростеня, який розташований за якихось 150 кілометрів від Києва. Це сталося 6 листопада 1921 року. Загін Тютюнника увірвався до міста, захопив залізничну станцію та в'язницю, з якої звільнили близько 500 політичних в'язнів. Проте утримати Коростень так і не вдалося. Почався відступ. Розпалити вогнище селянського повстання було неможливо. Кіннота колишнього кримінальника Котовського та каральні спецзагони ЧК виявилися сильнішими. Відступ закінчився трагічно для військ УНР. Зі щільного оточення біля селища Міньки, поблизу містечка Базар, вдалося вирватися лише сотні людей на чолі з Тютюнником. 200 чоловік загинуло під час бою. 450 опинилися у полоні, 359 з них розстріляно. Часом ще живі люди, розстріляні з близької відстані, були закидані груддям мерзлої землі, що ще довго ворушилася. Але ніхто з них не попросив помилування, з піснею на вустах "Ще не вмерла Україна!", скошені кулями, падали герої в глибоку могилу у всеурівнюючий сон безсмертя.

Микола ЦИВІРКО

ДОРОГА В ДЮНАХ

Ой, прийде пора і година розплати
На ворога нагла кара впаде
Симона Петлюру Київ буде мати
Тютюнник з Сибіру прийде...

Із пісні

Загубився у дюнах
шлях від Сяну до Дону
Забарився Тютюнник
із походу додому.

Загубився у дюнах
без Росій і без Латвій...
Не встигає Тютюнник
за порушником клятви.

Загубився у дюнах...
І долає знемога...
Хай ся верне Тютюнник!
Хай ся верне дорога!

Дорогі читачі! Розпочалася передплата на газету "Нація і держава" на 2008 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2008 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 2,17 грн., 3 місяці – 6,16 грн., 6 місяців – 11, 32 грн., на рік – 21, 84 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ

На сороковини вірного сина України, незабутнього Анатолія Погрібного

У тяжкий час випробувань, коли душа українців леденіла від розгубленості перед наступом на нашу державність антиукраїнських сил, Анатолій Погрібний без вагань узяв до рук потужну цьогочасну зброю – мікрофон. З його вуст вчасно, вагомо і влучно лунав голос на захист нашої мови в щотижневій радіопередачі "Якби ми вчились так, як треба".

Це був, без перебільшення, ковток свіжого повітря, який давав наснаги патріотам у боротьбі з "мародерами" всього українського.

"Розмови про наболіле" та інші десятки творів, аж до останньої книги "Захочеш і будеш" – праці Анатолія Погрібного, професора Національного університету імені Т. Шевченка й Українського Вільного Університету (Німеччина), академіка, блискучого викладача і наставника молоді. Його активна участь у громадській діяльності задля розбудови української України перетворили його на істинно знакову постать серед української інтелігенції.

Тисячі листів одержав, прочитав, перепустив через своє серце і прокоментував наш незабутній сіяч розумного, доброго, вічного.

Коли я, як і мільйони визволених від імперських обіймів українців, шукала в розпачі: "Де віднайти слова, яку струну торкнути в душі людей, котрі зреклися мови, як переконати їх, що мова – скарб неоціненний?", він зрозумів мою тривогу, прокоментував у своїй передачі "Говорімо українською", неначе підпряг мене разом з іншими дописувачами – небайдужими українцями – тягти заіржавілого плуга, щоб розорювати столітні перелоги під'яремного буття.

Він був нашим наставником, нашим трибуном. До його голосу прислухалася вся Україна. Його щотижневих передач про рідну мову, як ковтка цілющої води, чекали радіослухачі.

Звістка про передчасну смерть Анатолія Погрібного глибоко вразила весь інтелектуальний світ, всіх, хто читав його твори, хто був знайомий з цим справжнім українським інтелігентом і хто розуміє, кого втратила українська спільнота. Твори Погрібного служитимуть неоціненними посібниками для багатьох поколінь українських науковців.

Світла пам'ять про справжнього інтелігента, людину чину, справжнього патріота України, навіки залишиться в серцях мільйонів людей, які любили і прислухалися до його виважених промов, скерованих на утвердження і славу України.

Ольга ОНИЩЕНКО,
пенсіонерка,
м. Фастів

ЗА ВІДНОВЛЕННЯ ІСТОРИЧНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Кримська Організація Конгресу Українських Націоналістів занепокоєна станом справ, що нині склалися на півострові.

Керівництво автономії підтримує курс на ескалацію напруги навколо кримськотатарського питання. Очевидно, закони порушуються постійно і давно, але, знімаючи з себе відповідальність, кримська влада намагається зробити "крайніми" кримських татар. Ті питання і проблеми, які не вирішуються владою, кримські татари вирішують самотужки.

Ні для кого не є таємницею, що кримська влада, використовуючи свої повноваження і тіньові схеми, продає ті землі, які повинні належати кримським татарам.

Чиновники, порушуючи Конституцію і чинне законодавство, наживаються на людському горі та державному майні. Перед законом всі рівні, але "дехто" хоче бути рівнішим від інших. Насамперед, керівництво автономії. За цим принципом діють і чиновники нижчої ланки, наприклад, керівництво Роздольненського району. Беззаконня, спровоковане владою, вилилось у фізичне протистояння спочатку на вул. Балаклавській у м. Симферополі, а трохи згодом на плато Ай-Петрі.

Заручниками непрофесіоналізму кримської влади стали кримські татари, з боку яких вже є постраждалі, а також працівники правоохоронних органів.

Кримська верхівка, акцентуючи увагу на протистоянні з кримськими татарами, намагається відволікти увагу людей від інших нагальних проблем, які також не вирішуються "профсіоналами" від Партії регіонів.

Кримська влада у цих подіях висвітлює дії кримських татар як негативний власне кримськотатарський національний чинник сьогодення, розпалюючи тим самим міжетнічну ворожнечу.

Ми, Кримська організація КУН, виступаємо за відновлення історичної справедливості у земельному питанні, яка в подальшому дасть можливість мирно співіснувати громадянам України всіх національностей на теренах Криму.

Виконання вимог Конституції і чинного законодавства кожним громадянином є основою існування правової держави – України.

Кримська організація Конгресу
Українських Націоналістів

ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ ВАСИЛЯ КУКА

В Івано-Франківську відбулася презентація книги Василя Кука "УПА в запитаннях та відповідях Головного Командира".

Презентацію організувала молодіжна референтура Конгресу Українських Націоналістів.

Спершу книгу Василя Кука було презентовано студентам Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Перед молоддю виступили упорядник книжки, публіцист Ярослав Сватко. Викладачі університету розповіли про історичні та політичні аспекти питання визнання ОУН-УПА. В. о. голови обласної організації Конгресу Богдан Борович наголосив на важливості молодіжної активності в Україні, Василь Попович розповів про молодіжний націоналістичний рух.

Друга презентація відбулася в народному домі "Просвіта", куди прийшли представники громадськості міста.

Василь ДОВБУШ

У ЛЬВОВІ З'ЯВИТЬСЯ ВУЛИЦЯ ГЕРОЇВ УПА

Відділ громадського партнерства Львівської міської ради провів громадські слухання, на яких було обговорено питання про перейменування однієї з вулиць Львова на вулицю Героїв Української Повстанської Армії.

Львівська міська організація КУН запропонувала перейменувати на вулицю Героїв УПА вулицю Тургенєва. Цю пропозицію підтримали представники громадських організацій Львова.

Комісія з найменування та перейменування вулиць, провулків, проспектів, площ, скверів та споруд у місті Львові на своєму останньому засіданні також рекомендувала перейменувати саме вул. Тургенєва на вулицю Героїв УПА.

Рішення про перейменування має ухвалити під час сесії міська рада Львова.

Також ЛОО КУН звернулась із пропозицією присвоїти ім'я останнього генерала УПА Василя Кука вулиці Некрасова.

Прес-служба Львівської ОО КУН

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ

УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Адреса редакції газети:
01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 21,
тел.: (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net, www.nacija.org.ua

Адреса Секретаріату Головного проводу:
Україна, 01004, м. Київ, вул. Антоновича, 3-б,
тел.: (044) 279-24-25, тел/факс: 235-37-61,
e-mail: press-kun@ukr.net, www.cun.org.ua

ЖЕРТВУЮЧИ НА ДІМ БОЖИЙ, ЗВОДИШ ХРАМ У ВЛАСНІЙ ДУШІ

Парафія св. Кипріана Митрополита Київського (Цамблака) – перша і поки що єдина діюча українська парафія на теренах Бессарабії, нині виконує важливу релігійно-просвітницьку місію, несе людям правду про Українську церкву, об'єднує людей, відроджує духовність, національні звичаї, патріотизм заради миру, злагоди і любові в суспільстві.

Не знайшовши підтримки з боку місцевої влади, переборовши тиск духовенства УПЦ МП, громада з Божою допомогою знайшла притулок у напівзруйнованому приміщенні. Власними силами за півроку відремонтувала його і 12 липня 2006 року відправила тут першу Божественну літургію.

Нині ж громада виношує благі наміри звести нову будівлю церкви.

Зрозуміло, що без сторонньої допомоги цей задум буде важко втілити в життя. Тому звертаємося до читачів "Нації і держави" з проханням надати матеріальну підтримку для спорудження храму в Бессарабії, де молитва лунатиме українською мовою, а ікони будуть обрамлені вишитими рушниками, символізуючи єднання християнської релігії з українськими народними традиціями.

Усіх, хто відгукнеться на це звернення, просимо перераховувати кошти за такими реквізитами: УПЦ КП, храм св. Кипріана митрополита Київського Одесько-Балтської єпархії, Райффайзенбанк "Аваль", м. Київ, МФО 380805, р/р 2600478077, код 34994145, пожертва на будівництво храму.

Необхідні довідки можна отримати за телефоном: 8-097-896-20-15.

Ігор ЛАДО

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОМИНАЄМО КОЖНУ ДУШУ

Промова Президента України Віктора Ющенка на Михайлівській площі

Терор був розгорнутий планомірно і послідовно. У 1932–33 роках у Кремлі відбулося 69 засідань Політбюро ЦК, на яких тільки по прямій постанові розглянуто 270 питань про Україну.

Вони працювали, не покладаючи рук. У пік Голодомору в Україні щодоби помирало 25 тисяч людей.

Ми маємо знати кожен факт, кожен наказ, кожне ім'я – від жертви до вбивць. Пошук правди не спинити, він не зупиниться.

Спочатку конфіскували продовольство. Потім військами оточили територію України і Кубані. Третину наших сіл занесли на "чорні дошки", їх перетворили на гетто голоду – задовго до Гітлера. Увесь урожай масово йшов за кордон, зерно, яке могло врятувати мільйони, переробляли на горілку.

Шансу не було. Люди почали їсти трупи.

Голодомор – не просто біль і рана. Це – чорна діра нашої історії, яка могла безповоротно поглинути не тільки Україну, а й будь-яку найменшу надію на життя.

Це – пік трагедії, втім, він не єдиний.

Я прошу, щоб сьогодні ми згадали всіх.

Словом і молитвою прошу згадати наш державний провід, який 90 років тому проголосив і утвердив незалежність. Вони стали першою жертвою. З 800 членів Центральної Ради ліквідовані майже всі.

Я згадую розтерзаних, покалічених, принижених Твоїх поетів, мій народе. Тут, на цих майданах, вони чули золотий гомін волі. Їм вирвали серце.

Я згадую Твою національну творчу, наукову, медичну і технічну інтелігенцію, яка опинилася в центрі масових арештів і систематичного терору. Їм щедро відвели квоту для смерті.

Я згадую наші знищені церкви і духовенство. Їх руйнували безжально, щоб добратися до самої душі і її віри.

Я згадую колосальні і немислимі жертви воєн. Цей смерч був здатен покласти нам край.

Тоталітаризм і більшовизм перервав в Україні історичний зв'язок – історичний зв'язок поколінь, духу, пам'яті, нашої ментальності, культури і нашої мови.

Посеред пошматованого і, по суті, підміненого народу був посіяний страх, чиє живо збираємо і досі.

Звідси, від цього безконечного страху походять наші нинішні політичні і суспільні хвороби, боязнь повернутися до національного кореня, бо причетність до нього була причиною смерті мільйонів людей. Звідси походить наш важкий і складний шлях один до одного, до порозуміння і, власне кажучи, до єднання.

Злочини більшовизму і сталінізму тотожні злочинам нацизму і гітлеризму. Їхня природа – одна: людиноненависництво.

Настав час озвучити вимогу для світового засудження комуністичного терору, який вбивав нас і всі невинні народи на цьому просторі – росіян, кримських татар, білорусів, євреїв, поляків, болгар і сотні інших націй.

Усім нинішнім апологетам сталінізму я кажу прямо і твердо – ваші спроби приречені, виправдання немає і не буде, покайтеся за свій гріх. Це ваша моральна відповідальність перед країною і нацією.

Наш біль і гнів не одинокий.

Звідси, з Михайлівської площі у Києві, Україна звертається до всього світу, щоб об'єднати кожне зусилля проти тоталітаризму і нетерпимості до життя.

Наша трагедія – це застереження для всіх націй світу.

Не вивищуємо і не принижуємо свого горя. Слово співпереживання і скорботи кажемо кожній нації і насамперед тим, з якими спільно пройшли через усе комуністичне пекло. Наше серце – щире, любляче, небайдуже до вас. Станьте сьогодні поруч з нами.

Ми закликаємо світ визнати Голодомор 1932–33 років актом геноциду проти Українського народу і віримо, що таке визнання неминуче здійсниться.

Я дякую всім парламентаріям та урядам, які вже підтримали нас. Це – вияв солідарності, який Україна ніколи не забуде.

Історична справедливість, безумовно, настане.

Моє сьогоднішнє слово – не реквієм.

Моє слово – це гімн українському народові, чия сила незнищенна. Він переміг смерть.

Супроти загрози тотального знищення ми вистояли. Український народ переміг, бо перемогла його державність, постала його держава.

Ми вистояли завдяки мільйонам чесних людей, які не лише воювали за Україну, а й будували її своєю великою і щоденною працею.

Ми вистояли, бо воля, правда і життя творилися всіма – Донецьком і Львовом, Луганськом і Ужгородом, Севастополем і Одесою, Харковом і Тернополем, Полтавою і Луцьком, Дніпропетровськом та Івано-Франківськом, Сімферополем і Черніговом, Києвом і всією Україною.

Ми перемогли у вирішальній битві зі злом.

Сьогодні ми повинні перемогти у вирішальній справі – повернути Україні саму себе.

Наша найвища місія – відродження нації як єдиного, здорового і життєствердного організму, який охоплює весь Український народ без різниці поглядів, регіонального походження чи віри.

Наступний рік проголошений Роком пам'яті жертв Голодомору.

Це – не поминальна хода.

Це – воскресіння нашої пам'яті, очищення від лжі і скверни. Це – чиста і чесна праця, тільки вона допоможе навести справедливий національний і життєвий лад в Україні.

Ми повинні одягнути Україну у чисту сорочку і прибрати з її тіла символи тоталітарного режиму – можливо, нехай не за рік.

Ми мусимо ретельно віднайти і зберегти знання про кожну жертву Великого Голоду і встановити національні меморіали.

Ми маємо утвердити великий суспільний діалог пам'яті і, водночас, діалог перспективи – бо треба йти вперед, жити повноцінним життям великої сучасної європейської держави, діяти і прагнути до справжнього порозуміння.

Так ми утвердимо своє майбутнє, свій новий демократичний Основний Закон, свою свободу, своє право, свою любов один до одного, до рідної мови, рідної землі і нашої соборної долі.

Я прошу в Господа дати нам силу, щоб повернутися до самих себе.

Вони вже тут.

Вони дуже довго йшли.

Мільйони, мільйони, мільйони нас.

Це – не сльози.

Це посміхається маленький хлопчик на руках у Всевишнього.

Вічна пам'ять і слава Україні!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

НА ТИЖНІ

ДРАГЛИСТИЙ ХОЛОДЕЦЬ

Замість чітких і зрозумілих дій

Мирослав ОКСЕНТ

Наприкінці минулого тижня, майже через два місяці після виборів, Верховна Рада, нарешті, почала свою роботу.

Щоправда, залишаються запитання: наскільки продуктивною буде робота вищого законодавчого органу країни? Чи зможуть порозумітися між собою союзники, створивши демократичну коаліцію, і чи протистояння політичних опонентів не призведе до парламентського паралічу? А також – чи вистачить у демократів політичної волі і державницької відповідальності для того, щоб не лише порозумітися між собою, а й, нарешті, почати плідно працювати?

І хоча, як заявив у неділю лідер НРУ Б. Тарасюк, на засіданні новообраної фракції "Наша Україна – Народна самооборона" всі 72 народні депутати підтримали формування демократичної коаліції, проте досі під угодою про створення демкоаліції з БЮТ, за його словами, немає семи підписів. І це – незважаючи на наполегливі заклики Президента підписати угоду. Отже, процес формування демократичної коаліції затягується. Одна з причин цього – проблема з тим, кого обирати спікером парламенту – В. Кириленка чи І. Плюща. Нашоукраїнці досі не можуть визначитися. Крім того, над фракцією висить тінь голови Секретаріату Президента В. Балоги, який, схоже, продовжує грати в свою гру, сподіваючись отримати солідні дивіденди. Дивно, що з боку В. Ющенка його дії досі не отримали належної оцінки.

Тим часом депутат від БЮТ В. Уколов днями заявив про спробу підкупу його представниками Партії регіонів. За його словами, йому через посередника пропонували 10 млн доларів – лише за те, щоб він після реєстрації і прийняття присяги депутата поїхав відпочивати за кордон чи "занедужав". Повідомлено про те, що у фракції БЮТ готують прес-конференцію, на якій депутати мають намір оприлюднити відеозаписи, на яких зафіксовані спроби політичних опонентів підкупити депутатів їхньої фракції.

У понеділок, коли це число газети готувалося до друку, мало відбутися засідання політради блоку "Наша Україна – Народна самооборона", на якому планувалося розглянути питання про створення коаліції демократичних сил та перспективи утворення єдиної партії на базі блоку НУНС. А на вівторок, за участі Президента, планується проведення Політичної ради НСНУ. Саме створенням єдиної партії на базі блоку, схоже, найбільше переймається керівник президентського Секретаріату. Щоправда, навряд чи ця його ініціатива може бути підтримана всіма членами блоку. Про це неодноразово заявляли лідери окремих партій, котрі увійшли до блоку. Так, оголошено про призупинення участі Християнсько-демократичного союзу та партії "Вперед, Україно" (які є суб'єктами блоку "Народна самооборона") в об'єднавчому процесі, неодноразово різко критикував ці процеси лідер НРУ Б. Тарасюк. "Різного роду порожні балачки на цю тему нагадують драглистий холодець, коли рух ніби і є, але субстанція не виходить за краї тарілки. Ті, хто нав'язує такі трясовинні дискусії, називає тиском нагадування Секретаріату Президента про обов'язкове виконання передвиборного зобов'язання, важливість невідкладних кроків зі створення єдиної партії. Підтверджую: це дійсно тиск на тих, хто намагається включити задню передачу", – заявив з цього приводу В. Балога.

Наступне засідання Верховної Ради, як відомо, за пропозицією фракції Партії регіонів перенесено на четвер.

ЗАСВІТИ СВІЧКУ

22 листопада ДОО КУН на чолі з головою Миколою Хоменком на привокзальній площі провела інформаційну акцію "Засвіти свічку" на відзначення 75-ї річниці спланованого московським більшовизмом Геноциду української нації.

З установленого намету активісти КУН розповсюдили листівки зі Зверненням Президента України Віктора Ющенка та історичними фактами про Голодомор 1933–32 рр., листівки в'язня ГУЛАГу Миколи Невидайла "Депортацію українців зупинила УПА". Також роздавалися кольорові плакати на вшанування пам'яті жертв більшовицьких репресій і голодоморів та сьогодні числа газети "Нація і держава". Поміж перехожих прихильників колишнього комуно-фашистського окупаційного режиму величезну лють викликала розмножена масово публікація "Генеральної угоди" від 1938 року про співробітництво і спільну діяльність НКВС СРСР (Л. Берія) і фашистським Гестапо (Г. Мюллер). Цей документ був опублікований в газеті "Нація і держава" від 13 листопада 2007 року. Україножери часто звинувачували і звинувачують ОУН-УПА у співробітництві з фашистами, а насправді було навпаки – співпрацювали енкаведисти з гестапівцями.

Поступово українське суспільство все більше починає розуміти історичну правду про злочини комуністичного режиму, і в цьому немалий внесок Конгрес Українських Націоналістів.

Прес-служба ДОО КУН

ПРОЦЕС ПІШОВ І В ДОНЕЦЬКУ

У ніч з 24 на 25 листопада 2007 року знищена дошка на будинку № 66 по вул. Постишева.

Обласні організації "Просвіти" та Конгресу Українських Націоналістів упродовж останніх 16 років постійно зверталися до Донецької міської ради з проханням перейменувати вулицю імені ката України Павла Постишева на вулицю імені Василя Стуса – жертви тоталітарної комуністичної системи, нашого земляка. На жаль, вона так і не була розглянута на засіданнях комісій міської ради.

У черговий раз патріотичні сили обласного центру звернулися з цим питанням до міської влади 9 листопада 2007 року. Заступник Донецького міського голови Ганна Денисенко запевнила, що цього разу пропозиція буде розглянута на засіданнях комісій і включена до порядку денного чергової сесії Донецької міської ради. Щоправда, дошку на честь Постишева вже не доведеться знімати, оскільки донеччани, не дочекавшись реакції зазомбованої донецької влади, прибрали її самотужки.

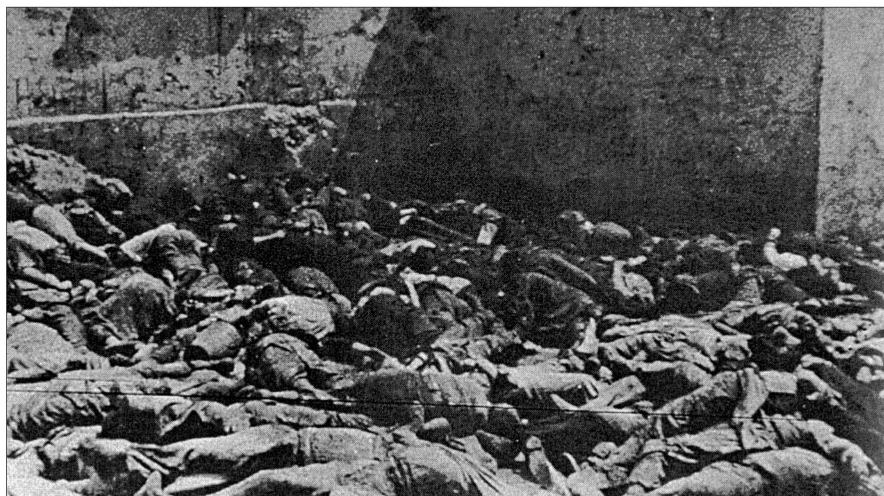
Марія ОЛІЙНИК,
м. Донецьк

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

ХРЕСТИ

НА ЗАХОРОНЕННЯХ ЗАГИБЛИХ У ГОЛОД 1932–1933 РОКІВ

У березні 1932 року моя мама, Семенюта Ганна, закінчила курси дитячих вихователькок при Чубарівській райколгоспспілці в Гуляйполі, яке позбавили на той час рангу повітового центру і залишили рядовим селом Чубарівського району, їй надали роботу виховательки у дитсадку колгоспу у рідному хуторі Вільному Дорожнянської сільради. Діти були нагодовані, чисті, співали пісень. Проте восени 1932 року маму викликав голова колгоспу і сказав: "Ганно, роздай дітей у сім'ї, бо нічим годувати. А сама йди на ферму до свиней і корів, там їх ще трохи є, може, виживеш".

Куди ж подівся хліб із родючих ланів Гуляйпілля? Старі люди розказували, що хліб той, за наказом районного начальства, звезли у велику міцну будівлю Гуляйпільського Свято–Троїцького собору, який стояв на центральній площі, що до взяття Гуляйполя більшовиками 1-го січня 1921 року носила горде ім'я – площа Свободи. Собор засипали зерном. Кажуть, доверху він був не повний – на чверть. Біля собору із зерном стояли охоронці – енкаведисти з гвинтівками, які пострілами відганяли людей, що повзли до собору, виколупуючи із землі загублені зернинки та вкидаючи їх у рот.

Мертвих людей викидали з возів вилами у дві великі ями глиниця біля Хрестовоздвиженського (тепер – Центральне) кладовища. А тих, хто був ще живий, але вмирав голодною смертю, звозили до стіни старого корівника, що колись був на місці гаражів колишнього колгоспу Карла Маркса. Про це розповіли у травні 1990 року ще живі очевидці з довколишніх вулиць нам, хто був присутній, а також кореспонденту обласного радіо Наталі Деркач, яка на основі їхніх свідчень зробила радіопередачу "Голодомор–33 на Гуляйпільщині". Ця передача звучала на обласному радіо 08.06.1990 року. Плівка із записом радіопередачі збережена.

А у вересні 1990-го року у колгоспі ім. Енгельса були виготовлені два великих дубових хрести з написами: "Вічна пам'ять загиблим від штучного голоду 1932–1933 років. У голод 1932–1933 років в Україні загинуло 7 мільйонів людей, з них – 3,5 мільйона дітей". Проте встановити хрести на свято Воздвиження хреста Господнього райком КПУ і міліція не дали. Від комуністів на воротах стояв парторг колгоспу ім. Енгельса, поряд у машині сиділи два міліціонери. Я сказав парторгові: "Не заводьте гуляйпільців. Вони прийдуть і на руках понесуть хрести на могили загиблих". Хрести були підвезені до центрального кладовища у переддень свята Покрови Пресвятої Богородиці і під її опікою і захистом на руках принесені та встановлені групою гуляйпільців у вже заздалегідь викопані мною ямки у тих місцях, на які вказали очевидці захоронень.

А у понеділок мене викликали у міську раду на виконком. Допитували. Перше запитання було: "Хто дозволив ставити хрести? Відповідь була: "Для встановлення хрестів на могилах на кладовищі нічийого дозволу не потрібно". Мовчать. Наступне запитання: "А звідки такі дані, що 7 мільйонів людей, з них – 3,5 мільйона діти?" Я відповів, що про це пишуть майже всі газети в Україні. Ще помовчали. Потім розпорядилися: "Написи зафарбувати!" Я зафарбував, як вимагали, білою фарбою, проте, коли минуло три дні, я побачив, що написи знову чорніють на білому тлі.

Кажуть, після заколоту ГКЧП в обкомі знайшли список людей для ізоляції в концтаборах. Учасники встановлення хрестів на захороненнях загиблих у голод 1932–1933 років у Гуляйполі також були у тому списку... Стоять ті хрести і нині.

В. КОРОСТИЛЬОВ,
учитель, учасник встановлення хрестів,
м. Гуляйполе Запорізької обл.

"ЧЕРВОНА МІТЛА"

Хто і як проводив геноцид українського народу?

Українці відзначають сумну і трагічну дату – 75 років сталінського Голодомору, спланованого та реалізованого КПРС.

З історії нам усім відомі "заслуги" комуністів у 1932–1933 рр. перед українським народом. Наведу кілька прикладів. В Україні з 1930 року стали регулярно заарештовувати сім'ї так званих "куркулів". Органів ОГПУ було явно недостатньо, до виселення селян залучали партійних активістів і комсомольців (молодиків, присланих із промислових центрів Росії). Оскільки значна кількість селян жили заможно, завдячуючи своїй невтомній праці, то, зрозуміло, що більшість з них включили до лав "куркулів".

27 грудня 1929 року Сталін оголосив завдання "ліквідації куркульства як класу". Політика ліквідації "куркульства" призвела до знищення великої кількості працьовитих та хазяйновитих селян. Партія чітко визначила три категорії "куркулів".

Перша категорія підлягала фізичному знищенню. Друга – включала членів сімей першої і підлягала виселенню до Сибіру і Казахстану. "Куркулів" третьої категорії висилали на території з неродючими землями. До "куркулів" зарахували навіть селян-власників двох-трьох корів.

Фатальне рішення про вилучення у селян залишків зерна було прийнято 9 липня 1932 року на III партійній конференції КПУ за участю Молотова та Кагановича, спеціально призначених з Москви.

Це рішення призвело до масового Голодомору. Щоб довиконати додаткові плани, через органи місцевої влади за участю міліції та партійних і комсомольських активістів було запроваджено примусове вилучення залишків зерна у селян. "Червона мітла" (так назвали цю ганебну та трагічну акцію селяни) вимітала не тільки жалюгідні рештки зерна, а й усі продукти харчування. Люди стали помирати з голоду, а "вилучення" все набирало ходу. Партійці та комсомольці, сформовані у бригади вилучення, втрачали людську подобу, риси людської поведінки та моралі, вони діяли як справжні бандити, а після роботи пиячили у забігайлівках та гвалтували жінок, які продавалися за шматок хліба заради своїх дітей. Бригади "червоної мітли" робили періодично, один раз на два тижні, обшуки селян. Якщо продуктів харчування уже не було, то забирали цінні речі.

В. РИБАК,
свідок подій Голодомору,
м. Хмельницький

СВІЧКИ СКОРБОТИ ЗА УБІЄННИМИ

У рамках поминального тижня за жертвами Голодомору члени Конгресу Українських Націоналістів взяли участь у низці місцевих заходів, що відбулися у Симферополі.

Зокрема, вони були учасниками науково-практичної конференції "Вшанування в Криму пам'яті жертв політичних репресій та голодоморів: діалог влади та громадськості", за результатами роботи якої прийнято звернення до органів влади та самоврядування в Криму.

Члени молодіжної референтури КО КУН відвідали Кримський державний інженерно-педагогічний університет, де переглянули фільм "Голод–33". Історичні факти, викладені у фільмі, привернули неабияку увагу студентства і жваво обговорювалися у коридорах навчального закладу.

У ході засідання "круглого столу" "Пам'яті жертв Голодомору та репресій в Україні", який провели ГУ СБУ в АРК, Регіональна філія Національного інституту стратегічних досліджень у Симферополі, науково-редакційна група "Реабілітовані історією" та ДО "Всеукраїнський інформаційно-культурний центр" кримські патріоти довідалися про маловідомі факти геноциду українського народу.

А 24 листопада 2007 року за участю єпископа Климента і священнослужителів УПЦ КП та УГКЦ кунівці взяли участь у проведенні панахиди за жертвами голодоморів в Україні. Вони поклали траурні вінки до хреста, поставленого в пам'ять жертв голодоморів та запалені свічок скорботи за невинно убієнними.

Олекса НОСАНЕНКО,
молодіжний референт КО КУН

НА СМІТНИК ІСТОРІЇ!

На Вінниччині демонтують усі пам'ятники Леніну

Голова Вінницької обласної організації КУН Віталій Гусар запропонував невідкладно демонтувати на території області всі пам'ятники Леніну. Ця пропозиція прозвучала під час селекторної наради, яку проводив голова Вінницької облдержадміністрації О. Домбровський з головами районних держадміністрацій та головами районних, селищних та сільських рад. За офіційними даними, на території області знаходиться 200 таких пам'ятників.

На нараді було обговорено план заходів щодо виконання Указу Президента України "Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років в Україні".

Також В. Гусар запропонував надіслати від Вінниччини головним комуністам Петру Симоненку, Аллі Олександровській та іншим буханець хліба, випеченій за тим зразком, який їли українці у 1932–1933 роках. "Щоб вони скуштували його і ніколи більше не заперечували факту геноциду українськової нації у 1932–33 роках", – наголосив В. Гусар.

Учасники наради сприйняли дані пропозиції позитивно та включили їх у план заходів.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Київська обласна філія Спеціалізованого Державного підприємства "Укрспец'юст" Міністерства юстиції України
(юридична адреса: м. Київ,
вул. Коцюбинського, 12, ЄДРПОУ 330551713)
проводить прилюдні торги з реалізації майна, належного ТОВ "Олімп-95"
(Васильківський район, смт Калинівка,
вул. Залізнична, 160-А, код ЄДРПОУ 23235881)

ЛОТ № 1. виробнича база зі зберігання паливно-мастильних матеріалів з резервуарним парком місткістю 2000 куб. м, розташована за адресою: Київська область, Васильківський район, смт Калинівка, вул. Залізнична, 160-А, а саме: адміністративне приміщення загальною площею 40,2 кв.м; основна площа – 35,3 кв.м, допоміжна – 4,9 кв. м; площа забудови – 49,8 кв. м, фундамент – бетонний стрічковий, стіни – цегляні, перекриття – дерев'яні балки, перегородки – цегляні, покрівля – шифер, опалення – водяне; продуктивна насосна; пункт управління; зливна естакада; наливні установки; резервуари для палива – 2 шт.; резервуари для палива – 20 шт.; дихальний клапан; люк замірний; резервуари для палива – 3 шт., шланг зливний/наливний; вогнегасники – 2 шт.; вогнегасники – 5 шт.; фільтр ДУ-100 – 3 шт.; фільтр ДУ-150 – 2 шт., клапан зворотній Д-150 – 2 шт.; клапан дихальний СМДК – 2 шт.; з/д гілка 137,5 п/м; електрощитова; злив наливу СНУ 150 – 2 шт.; противня проливу – 3 шт.; об'єм проливу 0,6 м; прилад для верхнього наливу – 3 шт.; задвижка ДУ-150 – 23 шт.; задвижка ДУ-100 – 84 шт.; люк замірний – 3 шт.; дихальний клапан – 3 шт.; драбина обслуговуюча 5 т; драбина обслуговуюча 3 т – 2 шт.; ємкість металева – 3 шт.; труба оцинкована 102 – 450 п/м; труба оцинкована 159 – 700 п/м; дренажна ємкість – 1 шт.; перехідний місток – 2 шт., насосна установка сцм – 2 шт.; насосна установка ацсл – 1 шт.; насосна установка свн-80 – 2 шт.; металевий навіс – 1 шт.; колодязь приймальний сухий; колодязь приймальний мокрий; ящик пожежний; склад. Виробнича база зі зберігання паливно-мастильних матеріалів з резервуарним парком місткістю 2000 куб. м належить боржнику на підставі Свідоцтва про право власності на нерухоме майно (серія САА №284453 від 11.05.2004 р.) та виписки з балансу ТОВ "Олімп-95" від 26.10.2004 р. Згідно з Державним актом на право постійного користування землею І-КВ №003026 від 30.11.2001 р. ТОВ "Олімп-95" передано земельну ділянку площею 0,721 га. Інші дані – невідомі. Стартова (початкова) ціна – 2995257,75 грн. без ПДВ.

Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим узяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для подачі заяв за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1. Реєстраційний внесок у розмірі 17 грн. (у т. ч. ПДВ) вноситься на поточний рахунок п/р 26002000000294 в ТОВ "Універсальний комерційний банк "Камбіо", МФО 380399, ЄДРПОУ 30551713, одержувач СДП "Укрспец'юст". Гарантійний внесок (5% від стартової ціни) у розмірі 149762.90 грн. вноситься на поточний рахунок п/р 26002000000294 в ТОВ "Універсальний комерційний банк "Камбіо", МФО 380399, ЄДРПОУ 30551713, одержувач СДП "Укрспец'юст". Торги призначені на 13 грудня 2007 р. о 9.00 за адресою: м. Васильків, вул. Шевченка, 1. Остаточний термін подачі заяв – 12 грудня 2007 р. до 13.00. Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється впродовж десяти робочих днів (без врахування вихідних та святкових днів) з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Майно реалізується за кошти в рахунок погашення заборгованості перед АТ "Індекс-Банк" (м. Київ, вул. Пушкінська, 42/4, код ЄДРПОУ 14361575). Довідки за телефонами: (044) 496-34-86, 496-34-87.

ПАМ'ЯТАЙ

Пам'ятаймо всіх – зморених голодом, стертих у табірну пилюку, розстріляних у кривавих застінках страшного комуністичного мороку…
Їхні душі – це наша пам'ять, наша історія, забувши яку ризикуємо знову її повторити.

ЧЕРВОНІ ГРОНА КАЛИНИ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

ВІДЗНАЧЕНО роковини Голодомору – трагічної, скорботної і страшної сторінки нашої драматичної історії. Ми запалювали свічки, садили дерева, схиляли голови в смутку... Президент Віктор Ющенко особисто ініціював акції вшанування пам'яті померлих.

МІЛЬЙОНИ замучених голодною смертю українців дивляться на нас з небес і волають у холодний, бездушний і бездуховний простір нашого часу: за що? Чим ми завинили? Чому ми померли – мільйони життів – годувальників, матерів, безневинних діток?

Пригадую рядки одного з віршів, які мене тяжко вразили. Двоє маленьких діточок, знесилених і безпомічних, звертаються до ледве живих батька-матері, які перед цим зарізали і з'їли їхнього старшенького братика: не вбивайте нас, не їжте нас, ми будемо слухняними... І залишаються без відповіді благання маленьких безпомічних діточок... Ми не знаємо, чи вдалося їм умовити своїх тата й маму, яких голод перетворив у істот, страшніших від диких звірів, не їсти їх...

Жаливі, апокаліптичні сюжети. Але вони – не придумані, не намальовані уявою письменника. Вони написані життям – тут, на цій землі. Ще живі свідки тієї трагедії.

У нашому селі Старому Солотвині, що на півдні Житомирщини, з двох тисяч мешканців у 1932–1933 роках померло від голоду більше тисячі. В окремих хатах вимирали цілими сім'ями. Похоронні сільрадівські команди, було, вантажили на підводи ще живих людей, які валялися попідтинню, і везли їх на кладовище, де скидали до однієї глибокої ями – "аби не вертатися"... На нашій вулиці, через три хати від нашої, двоє дорослих дочок з'їли стару матір. Коли енкаведисти приїхали їх забирати, то знайшли в хаті, у зав'язанім вузлику, купу дитячих кісток...

Воістину, диявол – руками своїх посіпак-большевиків – хазяйнував тоді на цій землі...

Мій дід Сергій Оксентійович зумів зберегти свою велику сім'ю (дев'ятеро дітей), хоча за кілька років перед цим, коли всіх одноосельців заганяли до колгоспу, у нього, як у "куркуля", влада забрала абсолютно все майно, викинувши сім'ю на вулицю голими і босими. Самого ж діда Сергія тодішні владці посадили до в'язниці, звідки він вийшов перед тридцять третім. У господарстві була корова-годувальниця, яку дивом вдалося вберегти – і від сталінських посіпак, і від злодіїв. А ще дід ходив у ліс, в'язав кошелі і носив до міста на базар, де продавав їх. І таким чином врятував сім'ю від голодної смерті.

Проте далеко не всі селяни змогли витримати випробування голодом. Далеко не всі годувальники врятували свої сім'ї. Звичайно, зараз про це говорити легко, однак не один я, мабуть, запитую себе: чому селяни мовчки йшли на смерть? Чому ніхто не чинив опору, чому ніхто не застрілив бандитів у мундирах, не заколов вилами, не зарубав сокирою, не перегриз горло – ворогові, а не рідній дитині?..

Чи, можливо, такі випадки були, а ми просто не знаємо про це?..

ВИСТУПАЮЧИ на відкритті експозиції, присвяченої пам'яті жертв Голодомору в Українському домі, Президент України Віктор Ющенко обурено звернувся до присутніх: "Чому в цій країні немає достойного пам'ятника жертвам голодомору, чому немає достойного фільму? Ми маємо підходити до того камінчика (на Михайлівській площі), покласти квіти, сльозу пустити... Чому нас повинні поважати в світі, якщо у нас немає поваги до самих себе? Чому в нас не має національного музею (жертвам Голодомору)? Чому у нас наполовину недофінансований Інститут національної пам'яті?.."

Справді, чому нема величного скорботного монумента? Чому досі ті страшні події не відтворені у талановито створених художніх фільмах (з документалістики дещо є, але чи багато хто з нас бачив ці фільми?). Один такий фільм, показаний в усіх українських землях, спроможний подіяти на свідомість у стократ сильніше, ніж різноманітні акції і виступи.

Скільки запитань, і всі – без відповідей...

І до кого звертався Президент? До народу? До сонмища байдужих чиновників, чимало з яких досі не вичавили з себе совка? Чи до себе – за те, що, незважаючи на докладені ним зусилля, глава держави досі не може переконати людей, що пам'ятати про 1933-й – це наш святий обов'язок? І хто повинен робити все те, про що казав Президент?

Власне, чому "повинен"? Адже це слово означає спонуку, примус.

Що, нас треба примушувати – для того, щоб ми належно пом'янули співвітчизників, знищених диявольським московсько-більшевицьким режимом?

Якщо це справді так, тоді ця нація, цей народ не має майбутнього – бо не шанує своєї історії. Бо ми забули свою історію. Історія нам не потрібна, вона нам нецікава – живемо, давлячись куснем хліба, днем сьогоднішнім, як дерево без коріння, як перекотиполе.

Важко це усвідомлювати, але це так...

ВТІМ, усе має пояснення. І наше небажання повертатися у моторошний тридцять третій теж має свої причини. Дослідити, вивчити їх – завдання не лише істориків, а й психологів, соціологів. Письменників, зрештою. Можливо, якби такі дослідження велися, ми тоді зрозуміли б, чому колективна пам'ять нації відторгла невимовний жах геноциду. Чи це сталося на генному рівні, задля самозбереження, коли спрацював ефект анабіозу – бо повноцінно жити з тягарем такої пам'яті, мабуть, неможливо? Чи – з інших причин, адже страшна прірва розділяє нас від того періоду, і зовсім мало залишилося в живих свідків тієї трагедії, а теперішні населльники цієї країни – то є інший народ, з іншим вектором свого розвитку, який досі ще не визначено, а сам народ інстинктивно шукає свого шляху?..

Не знаю, але переконаний, що за будь-яких пояснень і причин мусимо, перед пам'яттю померлих, повністю відновити страшні сторінки нашої історії.

Насамперед – здійснити повний реєстр померлих. Встановити всі прізвища і точну кількість померлих, на жаль, мабуть уже неможливо. Але ж можна у кожному селі, кожному районі, кожній області здійснити відповідні дослідження – не на любительському рівні чи на рівні Асоціації дослідників голодоморів, а – на державному, з відповідним фінансуванням. Цю роботу повинна організувати держава, бо для того, щоб підняти архіви та дослідити цю трагедію, сил лише ентузіастів замало.

Посадили днями на берегах Дніпра калиновий гай – хай червоні грона калини нагадують нам про страшні сторінки історії. Але ж посадити калинового куща – це далеко не все...

Необхідно, зрештою, встановити, хто винуватець геноциду – і назвати їх поіменно. Має бути названо не лише "комуністичний режим", а – навіки закарбовано і затавровано ганьбою і презирством прізвища представників того режиму, – від Сталіна до рядових виконавців – тих, хто їздив селами і насильно відбирав у людей останній хліб. Якщо були жертви, мільйони жертв – отже, були і кати, були вбивці. Переважної більшості їх уже немає в живих, але їх треба назвати. Хто з виконавців того терору голодом нині живе – той повинен нести покарання. Не знаю, чи це має бути кримінальне покарання, чи моральне, але воно мусить бути обов'язково. Йдеться не про помсту, а – про справедливість.

Наступне. Правонаступниця держави, яка вчинила терор проти українських селян, – а саме Російська Федерація – повинна сплатити компенсацію за мільйонні жертви. Як оцінити життя кожного померлого українця – не знаю, але це потрібно зробити обов'язково, і привселюдно, на весь світ, через міжнародні суди, пред'явити теперішній Москві багатомільярдний рахунок за її непростимий злочин, скоєний проти людства загалом, і проти українського етносу зокрема. Звичайно, ми усвідомлюємо, якою буде реакція з боку Кремля. Бачимо і чуємо вже тепер, з яким цинізмом окремі представники вищих ешелонів російської влади коментують українські "емоції" з приводу Голодомору. Коли слухаю базікання на цю болісну для нас тему Черномирдіна чи Лужкова, коли бачу на телеекрані їхні осоружні фізіономії, то з огидою і ненавистю думаю: ось вони, представники режиму, який вбивав наших батьків і дідів, ось спадкоємці тієї влади, яка нищила українську націю... І новітні "гітлерюгенд" – відморозки з Євразійського союзу молоді, які знищили експонати на московській виставці про Голодомор, випестувані в надрах теперішнього кремлівського режиму, – це ідейні нащадки тієї "комісарні" в шкірянках, яка безжально вигрібала з українських комірчин і засіків останню картоплину, останню зернину, виконуючи злочинний наказ...

Втім, нащадки червоних головорізів живуть не лише в далекій Москві. Вони є й тут, у нас під боком, вони, ці сімоненки, вітренки, грачі і тому подібні персонажі не соромляться і не бояться брехати нам у вічі, мовляв, який там голод, та то посуха була, ну, може, якісь перегіби й були...

І їм не плюють у обличчя, і земля не горить у них під ногами, і ці брехуни возсідають у Верховній Раді – керують Українською державою...

А заяви про необхідність закону щодо притягнення до відповідальності за заперечення Голодомору – невже вони залишаться лише заявами і забудуться одразу ж, як тільки знову почнуть вирувати політичні пристрасті?..

ПОМ'ЯНІМО душі безневинно померлих.
Пам'ятаймо всіх – зморених голодом, стертих у табірну пилюку, розстріляних у кривавих застінках страшного комуністичного мороку.
І пам'ятаймо їх не лише в ці осінні листопадові дні.
Адже їхні душі – це наша пам'ять, наша історія, забувши яку ризикуємо знову її повторити.

ШАНОВНІ ДОБРОДІЇ!

Літературно-художній та громадсько-політичний журнал "Березіль" у Харкові – єдиний на Слобожанщині (Харківська, Сумська, частина Луганської та Запорізької областей) український за духом часопис високого професійного рівня. Друкує актуальні цікаві публіцистичні матеріали та художні твори класиків та сучасних талановитих авторів.

Саме такі періодичні видання вкрай необхідні сьогодні в Україні, щоб будити свідомість українців, затьмарену навалою ворожої пропаганди у переважаючій більшості друкованих та електронних ЗМІ, особливо на Сході та Півдні.

"Березіль" практично не має державного фінансування, виходить один раз на два місяці мізерним тиражем. Тримається на патріотизмі трудового колективу редакції та незначній доброчинній допомозі – передусім від закордонних українців. В Україні, на жаль, більше розмов, ніж конкретних справ для порятунку українського слова, українського духу та формування українського світогляду.

Закликаємо всіх небайдужих українців підтримати та масово передплачувати "Березіль": індивідуально, для військових частин, навчальних закладів, публічних бібліотек – зробити реальний внесок у формування національної свідомості нашого народу. Ціна передплати на рік – 52,16 (а це 6,52 грн на місяць!). Індекс 74396.

Для добродіїв, які хотіли б фінансово підтримати цей дуже важливий для Сходу та Півдня України часопис, повідомляємо банківські реквізити: р/р 26004820004981 у ХОФ АКБ "Укрсоцбанк", м. Харків, МФО 351016. Одержувач – редакція журналу "Березіль". Код одержувача 14067692.

Адреса редакції "Березоля":
61002, м. Харків -2,
вул. Чернишевського, 59.
головний редактор В. П. Науменко.
***Телефони:* 8 (057) 700-54-34, 700-3223, 700-54-35. Тел/факс: 8(057) 700-54-37.**
***Електронна пошта:* berezil@ ukr.net**
Сподіваємось на Вашу підтримку "Березоля".
Громадський комітет "Український Севастополь".
"Відповідальний секретар Л. Мадоян.
тел. 8(044) 286-78-53.

Село Залокоть Дрогобицького району Львівської області розкинулося на березі річки Бистриці, неподалік від міста Борислава. Ваблять очі навколишні краєвиди, бистрі потоки, мальовничі гори.

Село завжди було багатим на добрих і статечних людей, одним з найбільш патріотичних сіл Дрогобиччини. Так було в роки Другої світової війни, так сталося і в часи національного відродження 80–90-х років минулого століття.

Василь ХОМИН,
член Бориславської станиці
Всеукраїнського Братства УПА

З ІСТОРІЇ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

НАШЕ СЛАВНЕ МИНУЛЕ З НАМИ ЗАВЖДИ

Для того, щоб молодь тутешня була національно свідомою, патріотичною, багато зробив священик Яхно. У селі була дерев'яна церква, яку, на жаль, повністю знищила пожежа 16 травня 2006 р. Залишилася тільки дзвіниця.

У читальні "Просвіти" вечорами відбувалися репетиції церковного хору, вистав аматорського гуртка. Восени і взимку тут влаштовувалися курси ручних робіт і кухарства. Читальня мала свою власну бібліотеку. При церкві існувало Товариство Тверезості, Марійська Дружина і Апостольство молитви.

Дорого заплатило тутешнє населення за те, щоб сьогодні ми жили у незалежній державі. Очевидно, в ім'я гітлерівських ідей німецькі фашисти ні за що розстріляли 19 мирних жителів. Органи НКВС, керуючись своєю ідеологією, вкоротили життя 33-х чоловік. Під час боїв між вояками УПА та енкаведистами загинули 19 повстанців. За 1940–1947 рр. 18 родин (91 чол.) вивезено до Сибіру. На різні терміни покарання було засуджено 46 осіб. А скільки було знеславлено і скалічено невинних людей – не полічити...

Якось осінньої ночі 1945 року наші повстанці мали прибути в село, де на них чекала вечеря в сім'ї Марії та Івана Сидораків. Сусід доніс про це до Підбузького районного відділу НКВС. Енкаведисти та декілька підбузьких "стрибків" на чолі із начальником райвідділу Жбановим оточили хату Сидораків, тримаючи зрадника захованим під плащпалаткою.

У цей час родич Івана Сидорака Гаман ішов на зустріч із сином. Почувши, що в лозах хтось говорить російською мовою, він здогадався, що то може бути пастка для повстанців. Вистріливши кілька разів із пістолета, Гаман подав сигнал повстанцям. Енкаведистська акція була зірвана, хлопці на вечерю не прийшли. Проте енкаведисти, увірвавшись у хату і не знайшовши нічого, крім горщика з їжею, розстріляли майже всіх присутніх. Живими лишилися тільки двоє малих дітей, одне з яких сховалося за шафу. Енкаведистам скоєного здалося замало, тож вони підпалили будинок. Всього тоді загинуло від куль сім чоловік, а двоє згоріло живцем – дворічна дитинка і малолітній Василько. Вдалося втекти тільки дочці Ганні, яка стрибнула на коня і галопом помчала в кінець села, що зветься Костів, де розповіла про все, що сталося з її рідними. Наступного дня зрадник Сеник вистежив Ганну, кілька разів вистрелив в неї, але не влучив, тоді кинув їй навздогін гранату, яка обірвала її життя. Недавно односельці на місці трагедії спорудили пам'ятник розстріляним і спаленим живцем.

А ось що розповідають люди про безстрашність і геройство керівника місцевого повстанського загону Василя Сокола (кличка "Бук").

Потрапивши до рук ворожим парашутистам, Василь Бук свого справжнього прізвища не назвав, але зрадники сказали, хто він. Тоді окупанти обізвали Василя бандитом, на що він голосно промовив:

– То ви – бандити, а я український борець за волю свого народу.

Його роздягнули, прив'язали до дерева і довго били. На щастя, Василь таки якось розв'язав руки і втік від п'яної охорони. Навздогін йому стріляли, але щастя цього разу було на боці Василя.

Та от настав 1946 рік – рік страшного терору. Одного березневого вечора до села приїхали енкаведисти із своїми керівниками Жбановим та Варяновим. Люди повідомили народних месників, щоб поводилися в лісі обережно. Криївка, в якій переховувалися хлопці, була збудована за всіма правилами конспірації, але зрадники видали повстанців. І от кущовий Василь Сокіл-Бук почув ворожі голоси. Зав'язався жорстокий бій. Хлопці вирішили, що краще загинути за волю України, аніж здатися ворогам. Керівник боївки "Шум" вискочив, стріляючи на всі боки, заліг за ворожий кулемет і почав посівати ворогів шквальним вогнем. Тим часом хлопці вискакували з криївки. Відстрілюючись, вони зникали в лісі, але не всі. Повстанець Василь Ткач був важко хворий і йти не міг, йому допомагав Микола Мушкета ("Соловей"). Їх оточили енкаведисти, але герої і не думали здаватися. Вони проспівали "Гімн України", крикнули "Слава Україні!" і підірвалися на гранаті.

Погоня енкаведистів тривала. Вороги по рації викликали допомогу, щоб закрити месникам відступ, але хлопці таки зуміли пробитися до запасної криївки в урочищі Кериня. Запеклий бій продовжився, але сили були нерівні. До того ж кущового Сокола Василя – Бука було викликано на зустріч із родичами. Йдучи на ту зустріч, Василь узяв тільки пістолет. Але замість близьких людей, у вказаному місці причаїлися облавники. Коли наш герой все зрозумів, щоб не потрапити в руки ворога живим, він застрелився. Решта хлопців вийшли з бою живими. Тоді люті енкаведисти накинулися на мертве тіло ватажка. Найбільше знущався над мертвим Жбанов. Він навіть зробив контрольний вистріл в чоло із словами: "Так треба чинити з бандитами".

Нині портрет героя Карпат Василя Сокола красується на пам'ятнику біля церкви, висічений на мармуровій плиті. Суворий, з автоматом у руках, він ніби стереже спокій односельців і сьогодні. На цьому пам'ятнику викарбувано прізвища ще 124 народних месників, які загинули за волю рідного краю.

Село Залокоть славне ще й тим, що тут народився визначний діяч ОУН і УПА Микола Фриз-Вернигора (1914–1969 рр.). Закінчивши в рідному селі початкову школу, він вчився в Українській гімназії в Дрогобичі. 1932 року став членом юнацтва ОУН. Успішно здавши в 1934 році матуру, вступив до Духовної семінарії в Перемишлі і закінчив її успішно у травні 1939 р., після чого був висвячений на диякона. В тому ж році був покликаний до обласного проводу ОУН на пост референта Юнацтва ОУН. У 1943–1944 рр. працював директором дівочої бурси в Ліську і продовжував підпільну працю в ОУН, особливо серед інтелігенції повіту. Від липня 1944 р. як окружний референт пропаганди під псевдонімом "Вернигора" проводив виховну роботу серед новоорганізованих сотень УПА. У цьому ж році одружується з Катериною Білани із Волі Матіяшови. У травні 1945 р. призначений референтом пропаганди надрайону "Бескид", який охоплював усю Лемківщину. У 1947 р. сотник Вернигора переходить із групою вояків УПА на Захід. Їздить різними країнами з доповідями про український визвольний рух та працює в Проводі ЗЧ ОУН. У 1948 р. нелегально переходить кордон Франції, де стає провідним діячем ОУРФ, а також крайовим провідником ОУН у Франції (1948–1961 рр.). Одночасно займається виданням часопису "Українець". Більшовицька агентура весь час вела підступну роботу проти Вернигори. Тож 1967 року він з дружиною, дочкою Богданою і трьома синами Володимиром, Ігорем і Михайлом емігрують до Америки і поселяються в Йонкерсі біля Нью-Йорку. Микола активно включається в суспільно-громадське життя, працюючи в фармацевтичній фірмі. На жаль, помер він несподівано на 54 році життя.

На відкриття пам'ятника М. Фризу влітку 2002 р. в село з'їхалося багато людей з усіх куточків України, приїхав із Йонкерса і син Ігор із мамою, дружиною М. Фриза.

Автор цих рядків народився у 1934 році. Був повстанським розвідником. У народних месників був такий договір: хто залишиться живим, має насипати могилу полеглим за волю. Колишній малий розвідник, вижививши, стримав слово.

Допомагали мені у спорудженні пам'ятників від Бориславської міської організації Конгресу Українських Націоналістів Володимир Копись, Андрій Спас, Василь Куротчин, Юлія Вельота, Ірина Сенник, Юліан Фридер, Василь Панів, підприємець Ігор Шніцер, жителі Залокоті: Ілько Химин, Степан Феціяк, Іван Панів, Василь Куцик, Ярослав Лишишак, Іван Керч, родина Соколів, Олександр Олійник, Мирослав Ткач, Анатолій Ясковець, Ігор Попадин, Мирон Яцошко, Ярослав Химин, Яків Горінечко, Михайло Мик. Панів, Михайло Вас. Панів, Володимир Попадин та інші жителі села.

А ще на території села стоїть стела І. Франку та Т. Шевченку (спонсор – покійний Яків Прицак).

На горі Кобилі споруджена могила Січовим Стрільцям. Наше славне минуле назавжди залишається з нами.

ВЧИНИЛИ ЯК ГЕРОЇ

Слідами останнього головного командира УПА-"Північ" Івана Литвинчука-"Дубового"

У відповідь на запит народного депутата України Юрія Ширка була отримана інформація від СБУ про бойовий шлях та обставини загибелі останнього головного командира УПА-"Північ" Івана Литвинчука – "Дубового". "Дубовий" після загибелі Клима Савура очолив УПА-"Північ" та військовий округ "Москва", куди входили Рівненська, Волинська, Брестська, Пінська області, а також Кременеччина, – тобто етнографічні землі Волині. Дослідник історії УПА, упорядник "Книги Пам'яті і Слави Волині" Олександр Денищук виїхав у Демидівський район для уточнення обставин і місця загибелі командира. Як було встановлено, криївка, де переховувався "Дубовий" у 1950-51 роках, була розташована на хуторі Синякова, що за 5 км від села Золочівки на Демидівщині (тепер хутора немає). Місце дислокації "Дубового" знаходилося на подвір'ї місцевого жителя Лавріна Охрімчука, доньки якого Віра та Марія були безпосередніми учасниками визвольної боротьби. 18 січня 1951 року криївка була виявлена через зрадника Лавріва і оточена енкаведистами. Іван Литвинчук та керівник районного Проводу ОУН "Остап" (він же "Мелентій") вступили у останній бій і, щоб не потрапити до рук ворога живими, вчинили як герої – застрелилися (про це розповіла Віра Охрімчук, коли повернулася із заслання). Господар садиби Лаврін Охрімчук та його дочка Віра були засуджені до багатьох років сталінських концтаборів. Громадські патріотичні організації Рівненщини ініціювали встановлення хреста і меморіальної дошки на місці геройчної загибелі останнього командира УПА "Дубового" (Івана Литвинчука), а також спорудження козацького Кургана пам'яті.

Прес-служба РОО МНК

Шановні батьки, бабусі і дідусі, вихователі шкіл та дитячих закладів!

Зробіть подарунок своїм школярикам – передплатіть журнал "Світ дитини" на 2008 рік. Це єдиний патріотичний літературно-мистецький часопис в Україні, який формує юний світогляд в дусі християнської моралі та національної гідності.

Журнал "Світ дитини" заснований у 1919 році, заборонений і знищений совєтськими окупантами в 1939 році. Відновлений у 1994, послідовно продовжує традиції свого попередника. Ваші діти вивчатимуть звичаї, культуру, новітню історію на кращих зразках української та світової літератури.

Передплату приймають у кожному поштовому відділенні.
Наш передплатний індекс 48379.

ЖИТІЄ "МАЛЕНЬКОГО УКРАЇНЦЯ"

МАНДРІВКА В ПРОСТОРІ І ЧАСІ,

або Я вам більше не повірю

Михайло ШУЛЯК

Продовження. Початок у числах 45–47

Між Софією і пам'ятником Богдану Хмельницькому вже виступали політв'язні і казали, що їм із такими, як ті, що на колишній площі "Ленкомсомола" перед колишнім мавзомузеєм їхнього "вождя", не по дорозі, і що зі спадкоємцями катів українського народу примирення не буде ніколи. Бо ті прагнуть відновити панування партії, на руках і совісті якої кров Крутів і Базару, десятки мільйонів годувальників, скошених голодом у "безкровній війні", розстріли сотень тисяч представників інтелігенції та переповнені в'язниці не тільки Сибіру, Колими й Магадану.

Після закінчення мітингу скорботна колона пішла до пам'ятника Т. Шевченку. Виголосивши палкі, тривожні і гнівні промови, до квітів шани вони додали портрети закатованих. Перед Національним університетом ім. Т. Шевченка й пам'ятником національному генію України був даний концерт-реквієм.

А ввечері з Москви по телебаченню показали демонстрацію сподвижників комуністичних ідей, і серед "голодних і рабов", як і під час першотравневої демонстрації, показали "найживішого з усіх живих", з голосом дивно-картавим, з усміхом хижо-лукавим... Недарма ж біля будинку Кабміну України "ясновидиця" кричала: "Лєнін жіл, Лєнін жів, Лєнін вечно будет жіть!"

Під звуки комуністичних маршів та "пєсєн нашей молодості" та ж сама "п'ята колона", наплювавшись на стіну Верховної Ради, знов, уже вкотре, прийшла до "Українського дому".

Перед купою капешників "генсек" виставив два десятки "ветеранов" із "алімі знамйонамі" та десяток піонерів у будьонівках і галстуках, щоб реанімувати ще й образ Павліка Морозова, з якого виріс і Олександр Мороз. Він, як і Петро Симоненко, на Великдень вітають православних з днем Христа, соціальний інститут якого перейняла КПРС, щоб потім те ж таки християнство викорчувати з глибоким корінням. Тепер триває реанімація комуністичною партією їхнього запеклого ворога – релігії і продажних попів, а заодно паралельно і павліків морозових, роль яких для нашого народу неблаговидна. Ми ж знаємо, що в московській імперії ролі павліків морозових ще з часів Петра Скаженого виконували попи. Вони і в радянські часи усе випитували під ризою на сповіді і негайно передавали "куда следует". Історія повторюється.

Якась комісарка замість нагана тримала клапоть паперу з написом: "Верніте нам льготи!" З трибуни якийсь контр-адмірал кричав про те ж саме. Ця контра, вбачаючи в прийнятому Верховною Радою України "Земельному кодексі" тяжкі для себе і народу наслідки (цьому є вже чимало підтверджень), здійняла скажений крик і ґвалт із приводу повернення "подарованої" Леніним селянам їхньої одвічної власності – землі, яку ленінсько-сталінські вихованці забрали у селян і перетворили на братську могилу мільйонів хліборобів.

У "пєнсіонерів" не було жодного прапора Української незалежної держави, чи хоча б гасла з вимогою розвитку української культури й мови. Бо ще Маяковський у вірші "Долг Украінє" сказав, що про Україну в росіянина вантаж знань просто нікчемний, що знають лише український борщ і сало. І в культурі нічого не тямлять.

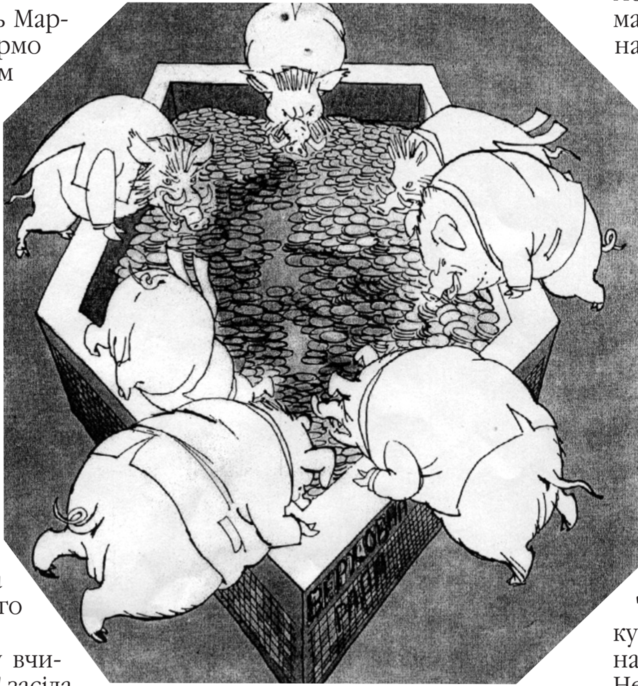
Отож і я кажу: "Москаль, на Україну зубів не скаль", щоб не довелося користуватися протезами. Краще вивчи, хоча б у лікбезі, нашу мову.

О ні, москаль "по-добру по-здорову" нам наше не віддасть, аж поки, як то кажуть самі москалі, не вліпиш йому "по сапатке". Тож скільки московських вовків не годуй, все одно вони дивляться у 33-й і 37-й роки і готують нам Соловки.

І хоча вірні ленінці знову спробували свої наміри приховати заявою про те, що комуністи проти терору, однак шила в мішку не сховаєш, і воно вилізло гаслом, яке тримала зодягнена у розкішне хутро москволюбка-українофобка; на пов'язці, якою був обмотаний її лоб, виднівся напис: "За СРСР".

Рівно опівдні, під час читання адептами революції капешницької (кацапешницької) резолюції, з вулиці Трьохсвятительської, на якій стоїть костьол, закалатав католицький дзвін, і симоненківці під дощем поплентались на Бесарабку до вилизаної з червоної каменюки подобизни дедушкі Леніна, мабуть, на "собеседованіє", або на таємну нараду, чи поминки за комуністичними ідеалами.

Після мітингу агресивних адептів соціалізму через свій гучномовець до капешників звернулася крикливиця, конотопська "соціалістична прогресистка" Вітренко і її верховнорадівський (тепер уже обоє – колишні) прихвостень Марченко. Вони закликали всіх під ярмо "дружби народів", що за будинком філармонії, над кручами, на своє відьомське збіговисько, агітувати за свій соціалізм. Але ж соціалізм, у порівнянні з комунізмом, – це регрес! Морочать бідним голови ті, в кого вітер не тільки у голові, а й у достеменному прізвищі.

Іду Хрещатиком, а вся знайома мітингова міліція сміється з мене, що всі мої "щирі патріоти" ходять, їздять і живуть по-модерному, європейському, стали "вершками суспільства", новою елітою, а я як був кріпаком, так ним і зостався, тільки назва тепер інша – бомж – такий же обірваний і холодний, гнаний і голодний, як за радянських часів. Та ще й "новим ворогом народу" обізвали, за те, що протестую проти звірячого капіталізму.

А я тим часом йшов до Будинку вчителя, де "на зарє Совєтской власті" засідали петлюрівці й Центральна Рада, на молодіжний суд "Нюрнберг – 2", на якому судили комуністичну партію, яка обіцяла рай на землі, але побудувала пекло.

В ролі суддів була організація "Самостійна Україна", яку Президент України Л. Кучма за погром халупи ЦК КПУ, визнаної Конституцією незалежної держави Україна, назвав терористами.

За часів панування більшовиків і комуністів у Країні Рад ("я другой такой страни не знаю, где так вольно дишит человєк") було знищено сто мільйонів людей, серед яких десятки мільйонів українців.

Але знищували не лише українців, а й українську історію. Експерт навів приклад, що один патріот зібрав про справжню історію України стільки документів, що при перевезенні їх із Полтави до Києва для них треба було виділити 7,5 залізничних вагонів. Із тих документальних свідчень у "Странє Совєтов" залишилася тільки книжка завтовшки 7 сантиметрів.

СУЧАсна "українська" влада, яка на Банкову в'їхала троянськими кіньми, гниє з голови. Ще золотом облитий буцефал у Верховній Раді під час інтронізації поклявся москалям надати російській мові статусу державної. Щоправда, в нього вистачило клепки не дотриматися обіцянки. А вже його наступник ще на початку свого президентства заповзявся виправляти цю невправність і невиконавчість.

Другий гарант сприяв чужому й ворожому чим міг. Про це свідчить не лише "касетний скандал". А вояж "гетьмана" Кучми до Сибіру показав, що ні вишукана "викусь-закусь", ні сановні гості не втримали його від втрати глузду. Наївшись московської блекоти, фразер патякав і видавав такі пасажі, що їх треба занести до словника "кучмізмів" під назвою "Гидота і бридота".

"Самостійна Україна" розповіла про "сибірські гастролі випадкового президента", під час яких він варнякав: "Я обращаюсь к хохлам – Росія вам як мати, а я – батько!" Та найбільшим блюзнірством резонера були теревені про те, що "ми, українці, немножко с придурью!". А для підтвердження базіка видав і таке одкровення: "Украіна била трєтьей страной по ядерному потенціалу, но от ізбитка ума отказалась. Вот что ето нам дало...", і ракетник-парторг показав присутнім, ніби адресуючи винуватцям (Леоніду Кравчуку та ін.) масним пальцем жирну президентську дулю.

"Но ми ума понемножку набіраємся – я вам обещаю", – просторікував фігляр, але всім відомо, що й гарантова обіцянка-цяцянка, а дурневі – радість.

Тож, як просив "батько", "давайте думати мозгами", щоб обирати патріотів української нації, а не "хохлів с прідурью", які знову поведуть нас "верной дорогой" московського шовінізму й комунізму-сіонізму до світлої кошари, а далі – як телят – на різню під ніж. Мене ж до себе, леністи-сталіністи, вже не кличте, я вам більше не повірю, хоча й ваша "ком-ком зігейшен" програма обіцяє райське "житіє", яко на землі, так і небесі"...

Не повірю і "юшкоборцям", які під час виборів у пориві до корита зрадили український народ і кинули його в лещата національної смерті. Не повірю і деяким "патріотам". І ось чому. До Міжнародного дня рідної мови кільком газетам я запропонував матеріал, який стосується мовної проблеми, зокрема про злісне небажання "русскоязичних" послуговуватися державною мовою та висловлений ними жаль, що "мало вас ставілі к стєнкє, нєдобітиє націоналісти!"

Щонайперше подав до тих газет, яким, як-то кажуть, на роду написано захищати рідну мову та допомагати втіленню в життя конституційного закону про мови. Але їхні штатні працівники запропонований матеріал скоротили і спотворили. Деякі відсахнулися від ігнорантів-нехтувальників нашого закону про мови, як чорт від ладану.

Але не так поставився до цього питання засновник об'єднання "Організації захисту української мови" доктор філологічних наук, професор Степан Пінчук. Він, між іншим, розділив моє переконання, що такі матеріали треба подавати до якомога більшої кількості друкованих видань. На захист рідної, державної мови треба калатати в усі дзвони, адже боротьба за мову йде на всіх фронтах, бо мова – це ознака життя нації, а все інше – прохідне. Згадайте й поетове: "Без мови рідної, юначе, й народу рідного нема".

Вказана моя стаття мала вийти під назвою "Плевала я на вашу мову!", але на неї наплювала не тільки люта московка, а й столичний чистоплюй із недавньої газети "Столица". Він злостиво сказав, що повторювати статтю в інших газетах "нечистоплотно".

Згадалося, як цей "чистоплюйний" патріот у розпал "перестройкі" на всю велику сторінку однієї літературної газети, що розповсюджується в усьому світі, в своїй статті намагався підкинути нам безглузду і злочинну пропозицію про те, що "справді чудовий приклад – дотриматися ленінської політики... узаконити дві державні мови в кожній республіці і три – в автономній".

Йому і в голову не приходить, які вериги накладав він на представників національних меншин в Україні. За його логікою, треба було б знати аж три мови, та ще й четверту іноземну. Цього не було ні за царя-батюшки, ні за просунутого соціалізму, ні за потуреного з історичної арени комунізму. Українську мову такі "ліберальні" демократи поставили на грань вимирання.

Люди добрі! Людоньки! Чєловєкі, люді і людішкі! Навіщо ж перетворювати чисте мовне море на помийну яму? Окупанти матюками затопили Україну, паплюжать наше національне надбання й усе, що тільки можуть. А наші "патріоти" рекламують їхню телерадіоканалізацію на сторінках журналів і газет.

Люті вороги в усіх засобах масової інформації, цілодобово плюючи на чистоту нашої мови, ллють бруд і роздувають міф про те, що "українці ущемляют русскій ізык". Він же, московський "ізык", усюди тільки й робить, що нищить українську мову. Їм допомагають і доморощені "ліберальні" демократи, в зв'язку з чим доречно перефразувати слова Тараса Шевченка і сказати: помагайте, "патріоти", мову катувати. І поспішають наввипередки, зі шкури вилазять, щоб виконати обіцяний злочин у наш час...

Ні, я не голосував і надалі не голосуватиму за "реальний" соціалізм із "людським обличчям", яке О. Мороз у купальську ніч минулого року спалив навіть без допомоги отруйного діоксину. Не голосуватиму за промосковську конотопську відьменко, "прогресивний" соціалізм якої перейшов у прогресуючий маразм, від чого її політико-колотнечий популізм перейшов у летальний гаплик.

Не голосуватиму й за комуністів, що, як вовки, помінявши шкуру, а не нутро й душу, відновлюють церкви й капіталізм. Не голосуватиму і за Литвина.

Не голосуватиму я і за "польового командира" помаранчевої революції, який, ставши міліцейським міністром, просив злодіїв у законі хіба що лише трішечки "менше красти". А все наше інше недокрадене віддадуть інвесторам за борги і відпрацюють за хабарі. Ну що ж, бачили очі, що вибирали, любуйтеся і кохайтеся...

Не голосуватиму й за тих, хто "Хай банкір – сусаніни ревнули, – нас герлиґою веде", бо бандитів той "чабан" посадив не в обіцяні тюрми, а в законотворчі й урядові крісла. Не голосуватиму і за лисицю з калачиком на голові. Адже вона збільшила міністрам зарплату вдвічі, а мені до пенсії – дірку з бублика. Натомість щодень зодягається в щораз нові плаття й костюми, літаючи у Париж.

Тим більше не голосуватиму за того кремезного дуба, котрого на президентських перегонах звалило малесеньке куряче яйце. Адже товариш-пан Шапкоюв заплановану добавку моєї пенсії використав на будівництво своїх палаців та підкуп "електорату"-виборців, щоб їхали в Київ агітувати за його персону.

Треба виношувати ідеологію і програму нового соціально-політичного ладу. В пригоді нам стане чиста, без сурогату, українська національна ідея. А для цього треба робити не якусь чергову "гевалюцію" чи помаранчеву стусанину, а таки українське всенародне повстання. І хай керує не чабан, а світлий розум, честь і совість української нації.

м. Київ, вул. Баренбойма, 3, карцер, 25.

Закінчення в наступному числі.

ПАМ'ЯТЬ

"Я МУСИЛА НАПИСАТИ ЦЮ КНИГУ!"

Фразу – "Я мусила написати цю книгу!" – українка Євгенія Сакевич-Даллас повторює на сторінках своїх спогадів часто. Зізнаючись, що писати їй було страшенно важко, що людина (так закладено в самій психіці, в самій природі) схильна до якогось часу витісняти з пам'яті страшні сторінки пережитого просто для того, щоб могти жити далі, – пані Євгенія мов підстьобує цією фразою сама себе, бо усвідомлює, що велику правду про нечувані злочини комуністів мусить сказати кожен, хто дивом усе те пережив. Бо надто багато не пережили... Бо надто мало світ знає про те, що таке комуністичний режим ізсередини – не призначена "на експорт" ідеологічна "мильна булька в красивенькій обгорточці", а мільйони невинних жертв! Цілі народи!

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

Спогади Євгенії Сакевич-Даллас були написані англійською й уперше побачили світ наприкінці 1990-х у США. Видання біографічних книг публічних осіб там ціла індустрія – а пані Євгенія була знаменитою в другій половині 1940-х і в 1950-і роки італійською, а відтак і американською моделькою. Що таке спогади модельок, відомо – подіуми, колекції мод, світське життя... А тут – "...Не вмирає душа наша"! Для американських читачів це стало справжнім шоком, починаючи від першої ж фрази книги: "Офіційно мене не існує"! Адже лише в останні роки, зокрема в результаті активної зовнішньополітичної діяльності Президента Віктора Ющенка, світ починає, хоч і дуже помалу, але все ж дізнаватися правду про те, що таке Голодомор 1932–1933 років і чому він був геноцидом українського народу. Тим не менше, інформації все одно мало, світ усе одно в кричущому невіданні – тож можна собі уявити, наскільки важливими стали спогади пані Євгенії в інформуванні світу про цю страшну трагедію і про суть комунізму, котрий, урешті-решт, мусить бути у всьому світі визнаний його "брат-близнюк" фашизм...

...Маленька дівчинка народилася на благословенній українській Одещині в щасливій і заможній багатодітній родині. Дитинство завжди здається раєм, – ось лише того дитинства було в Євгенії кричуще мало. Приходять комуністи, руйнують тисячолітній уклад життя українського суспільства, підступом, хитрощами й силою запроваджують дикунські колгоспи, деморалізують людей, а всіх авторитетних, свідомих і поважних громадян, які могли б цьому завадити, знищують. Так знищують і батька Євгенії: забирають майно, заарештовують раз, доводять до відчаю, заарештовують удруге – і він уже більше не повертається. Мати з п'ятилітньою донечкою мусить переховуватися в іншому місті – і тут приходить страшний, штучно інспірований голод... І щоб якось вижити, мати підбирає в полі колоски й картоплини, що залишилися після збору урожаю...

"Якось мати взяла мене з собою в поле. Мені це нагадало нашу ферму. Радість і безтурботність знову повернулися до мене. Перебуваючи тут разом з матір'ю, я забула про наші біди. Бігала, стрибала, викопувала з землі картоплю, підбирала колоски і пишалася тим, що вносила свою частку в наше виживання. Наші сусіди, комуністи, очевидно, помітили, як ми рилися в землі, бо опівночі прийшла до нашого будинку міліція. Кілька міліціонерів стежили за будинком. На світанку з гвинтівками в руках вони прийшли до нас у хату..."

Євгенія Сакевич Даллас

"Справа про три колоски" – так у маленької Євгенії не стало вже й матері!

Далі – голодні митарства з братами Україною, зокрема і Києвом... Смерті рідних від голоду і хвороб... Страшні, невимовні, нечувані картини вимирання голодного міста...

"Я мусила написати цю книгу"!

Зараз американці знімають за нею фільм. Він стане ще одним напрочуд важливим кроком у цьому інформуванні світу – тим паче, всім відомо, наскільки дієвим у цьому сенсі є кіно...

...Мене просто жахає, просто не вкладається в голові, що навіть тепер знаходяться нелюди, котрі заперечують Голодомор. Що той же, скажімо, теперішній "головний комуніст" Симаненка, у якого, за його ж таки зізнанням, дві рідних тітки померли тоді від голоду, – не визнає, бачте, Голодомору! Це справжнісінькe божевілля! Але ж це божевілля досі старанно розноситься по світу російською пропагандою! Тому такі свідчення, як Євгенії Сакевич-Даллас і багатьох інших, неоціненні. Бо світ мусить знати правду!

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

РИЗИК І УСПІХ КАНАТОХОДЦЯ

Стас РАТУШНИЙ

Удруге за півроку письменник Степан Процюк вирішив здивувати івано-франківський читацький люд, запланувавши провести презентацію книги есеїстики "Канатоходці" в ляльковому театрі. Коли в лютому С. Процюк готувався помпезно презентувати свій роман "Жертвоприносіння", що започаткував літературно-художню серію "Інша проза", місцем дійства теж був обраний незвичний, як для сьогоднішніх літературних вечорів, зал – обласна філармонія. Тоді було чимало скептиків, які закидали, що час "вознесенських" уже минув, і навряд чи українські письменники сьогодні здатні зібрати на зустріч п'ятсот чи більше глядачів, а саме стільки вміщує філармонія. Прихильники психологічної прози "співця неврозів", як ще зчаста називають Процюка, довели, що деякі таки можуть!

Тож зрозуміло, що дійство, яке відбулося 14 листопада, теж було велелюдним. Зал лялькового театру був ущент заповнений прихильниками культового автора, який хотів того вечора чи то одягти ще одну маску, чи то навпаки – вижбурнути всі існуючі. Він дебютував як творець нового для себе жанру – есе. Як зазначив сам автор, лялька переслідує його все життя, тому місце проведення презентації було вибране не випадково. Він пропонував того вечора провести своєрідний ритуал "оживлення ляльки".

"Канатоходці" стали не тільки першою книгою Процюка в цьому жанрі, а й першою у новій серії "Інша есеїстика", започаткованій видавництвом "Тіповит". Як підмітив модератор зустрічі Ростислав Чопик, канатоходці С. Процюка, "прихильники згущення життєвого простору", не можуть не нагадувати йому знаменитого канатоходця з книги Ф. Ніцше. Тож зрозуміло, що Степанові Процюку було задано чимало цікавих запитань як суто літературних, так і майже інтимних: чи любить він славу, гроші, жінок, "станіславський феномен" і таке подібне. Автор чесно зізнався рідній публіці, що вони не першими прочитають "Канатоходці", бо триває тур "Іншої прози", і він в рамцях цього туру разом з В. Вітенком та Р. Черковським вже встиг відвідати Одесу, Кременець та Тернопіль. Готуються до зустрічі Чернівці.

Процюк незвично часто жартував, зазначивши, що, вочевидь, не випадково акторові Р. Держипільському, який брав участь у презентації "Жертвоприносіння", присвоїли звання заслуженого артиста України, а перед презентацією "Канатоходців" звання академічного надали Обласному театрові ляльок. Атмосфера в залі була особливо – не по-галицьки, чи то пак не по-осінньому – теплою. Слухачі довго не хотіли відпускати автора, вимагаючи наостанок зачитати ще одне, по-естетськи відшліфоване есе.

У кулуарах театру Роман Черковський, автор роману "Фрондео" (серія "Інша проза"), констатував, що на жодній з івано-франківських презентацій так жваво не розкуповують твори автора, як книги С. Процюка. (Видавець змушений був довозити книги зі складу).

"Тим часом звечоріло, базар поринув у темряву і люди порозходились, бо стомлюються навіть цікавість і страх" (Ф. Ніцше "Так казав Заратустра").

ВІД АВТОРА

ЗАПАХ СІРКИ!

Іван АНДРУСЯК, поет

Народна мудрість – це завжди мудрість, навіть якщо вона й далекого народу. Стародавні китайці, приміром, казали, що ніч найтемніша перед світанком. І мені дуже хочеться в це вірити – хоча я навіть і гадати боюся, яким буде той світанок, якщо нині в нас аж така темна, глупа, безпросвітна ніч...

Бо здається, що всі найчорніші зірки зійшлися цими днями над Україною. Так, ніби мало нам шторму, який, зруйнувавши дамбу, затопив пів-Бердянська, потопив десятки кораблів у Керченській протоці, забруднив Чорне й Азовське моря мазутом і сіркою, перетворивши квітучі курортні райони й унікальну екосистему на фольклорну подобу пекла... Тепер ж іще й шахта Засядька! Знову шахта Засядька... Знову наймасштабніша з часів постання незалежності аварія у вугільній копальні... Знову жертви...

Здається, що шахта Засядька – це якийсь наш фатум, наше прокляття. Судіть самі: з чотирнадцяти найбільших за останні десять років аварій на українських вугільних копальнях п'five сталося саме тут – це більше третини! Тим не менше, власник цієї шахти, депутат від Партії регіонів (а від якої ж іще!) Єфім Звягільський уже заявив, що закривати її не буде. Незважаючи на те, що це сам Донецьк (шахта ж бо розташована в межах міста), видобуток тут проводиться бозна відколи (чи не з тих часів, коли Донецьк був іще навіть не Сталіним, а Юзівкою), тож усе вугілля, до якого здатні "дотягнутися", вже вибране – лишилося воно лише на критичних глибинах, з яких діставати його ціною людських життів – гріх...

Але що таке для нуворишів гріх, коли йдеться про прибуток?! Депутати від Партії регіонів не бояться гріха?! Для депутатів від Партії регіонів ціна людських життів – копійки, порівняно з прибутками від шахти?!

Це найстрашніше...

Найстрашніше й те, що причиною жахливої екологічної катастрофи в Керченській протоці теж, як виявилося, став не стільки шторм, як жадібність. Тут – жадібність власників шахти, там – жадібність російських власників кораблів, які взагалі не повинні були посилати в море судна річкового класу, до того ж, геть зношені. І ще вони принаймні мусили б зважати на штормове попередження, а не ігнорувати його на тій, бачте, підставі, що великих штормів у Чорному морі нібито не буває...

Що ж тепер? Тепер Росія, замість того, щоби принаймні відшкодувати Україні завдані її кораблями страшні збитки, хоче... будувати зі своєї території дамбу до Тузли! Щоб сірка, мовляв, не потрапила в Азовське море... Та сірка давно вже там, панове! А дамба їм потрібна лише для того, щоб відірвати в України шматочок території! Бодай острівець – а "вгризти"! Про яку совість тут можна говорити?.. Про яке добросусідство, стратегічне партнерство, "дружбу народів на віки вічні"?..

Сірка!

Пекельний запах сірки переслідує нас!!!

І то не лише в катастрофах природних і неприродних – у політиці той запах відчутний принаймні не менше... Бо чи ж не його відгомін – почесна грамота для Сєрьоги Підрахуя... чи то б пак, депутата від Партії регіонів (а від якої ж іще!) Сергія Ківалова за (увага!) "вагомий особистий внесок із забезпечення реалізації конституційних виборчих прав громадян України" на посаді голови ЦВК?

Що ж виходить – три роки тому (всього лише три роки тому! а здається, це було бозна коли...) ми вийшли на Майдан, протестуючи в тім числі й проти того, як Сєрьога Підрахуй установлював результати виборів. Тоді це називалося, якщо мені пам'ять не зраджує, фальсифікацією народного волевиявлення, – і нібито ж була доведена ця фальсифікація Верховним Судом України. А тепер це вже "вагомий особистий внесок"?

Сірка!

Пекельний запах сірки переслідує нас!!!

І невідомо, скільки ще триватиме ніч...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9